

Magyar Karszt- és Barlangkutató
Társulat Elnöksége
1027 Budapest
Fő u. 68.sz.

Tisztelt Elnökség!

Ezúton szeretném pályázatomat benyújtani a Cholnoky-pályázatra
egyéni kategóriában.

Pályázatom címe:

Kadič Ottokár bükki barlangkutatói

Tisztelettel:

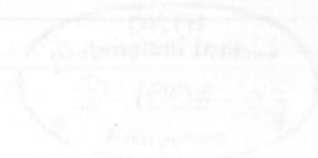
File Ferenc

Marcel Loubens Barlangkutató Egyesület

Cimem: 3526 Miskolc

Blaskovics 2. II/1

Miskolc, 1997. január 31.



...

...

Kadič Ottokár bükki barlangkutatójai

...

...

...

...

...



Aki nem ismeri a bükki barlangok felfedezésének történetét, annak nehezen elképzelhető, hogy a múlt század tudós kutatói jelentéktelennek tartották a mai Magyarország legtöbb barlangját magába foglaló karsztvidékét.

Ma hazánk barlangjainak egynegyede a Bükk hegységben található, de nemcsak számszerűségében jelentős. Itt található a Magyarország legmélyebb barlangja címért vetekedő István-lápai barlang, a közelmúlt legmeglepőbb felfedezése, a negyedik legmélyebb Jáspis-barlang, mely a tapasztalt barlangkutatók számára is életveszélyes, a miskolc-tapolcai Barlangfürdő és a hazai ősemberkutatás első nemzetközi sikerének helyszíne a Szeleta-barlang. A századforduló geográfusainak mentségére legyen mondva, a bükki barlangoknak nem volt olyan gazdag népi mondavilága mint a Bakony betyárbarlangjainak, vagy a felvidéki, erdélyi "sárkányos" barlangoknak, és nem büszkélkedhetett olyan nemzetközi hírességgel mint a Baradla hatalmas rendszere.

Kadič Ottokár érdeme, hogy a kutatók, régészek figyelmét felhívta az itteni barlangok jelentőségére és pontot tett annak vitának a végére, amely az ősember magyarországi előfordulásáról szólt.

Ez a becsületsértésekig is elfajuló vita nagyon is jellemző volt a korabeli tudományos világra. Fiatal kutatónak vagy nem "szakmabelinek" csak akkor lehetett igaza, ha egy ismert tekintélyes tudós kiállt mellette. Így mivel az elfogadott hivatalos álláspont szerint Magyarországon soha nem élt ősember, Herman Ottó nagyszerű felismerését, az 1891-ben talált Bársony házi kőszakócákat is hamisítványoknak nevezték.

Az 1876-ban a Szlavóniai Stara Pazován született Kadič Ottokár 24-éves korában kötelezte el magát a barlangok kutatása mellett. Saját maga így ír erről:

"Én az 1900. évet Münchenben töltöttem, ahol egyetemi tanulmányaimat befejeztem, az ottani állattani intézetben dolgoztam ki doktori értekezésemet, az őslénytanban pedig átvettem az ottani híres tangyűjteményt. Itt egyik német kollégám azzal a hírrel fogadott, hogy szűkebb hazámban, Horvátországban, volt geológus tanárom: Gorjanovic Kramberger Károly Krapina városka határában földtani reambulációt végezve, a Krapinica-patak fölött Husnjakovo-hegy oldalában barlangkitöltést fedezett fel, s ennek pleisztocén lerakódásaiban állati és emberi csontokat, valamint faszéndarabokat és kovaszilánkokat talált...

Elolvastva a Krapinai próbaásatás meglepő eredményeiről szóló jelentést, bámulatba ejtett a kis barlang tudományos tartalmának nagyszerűsége. Boldog voltam, hogy ezt a híres leletet szűkebb Hazámban egykori tanárom találta és dolgozta fel. Ez a felfedezés azt a vágyat ébresztette bennem, bár én is abba a helyzetbe juthatnék, hogy barlangban ásatást végezhessenek. Ez a vágy annyira lelkembe vésődött, hogy azóta nem tudtam tőle szabadulni, s amikor 1901. év folyamán az Állami Földtani Intézethez kerültem, első magyar közleményeim a krapinai lelet több folyóiratban történt ismertetései voltak."

Nemsokára teljesülhetett ez a vágya ,1906-ban a Földtani Intézet megbízásából megkezdhetette ásatásait a Garadna-völgy barlangjaiban , amit 1950-ig kisebb-nagyobb megszakításokkal folytatott.

Kadič hatalmas munkásságának csak egy kis része a Bükki kutatások . Az 1913 február 20.-án a Magyarhoni Földtani Társulaton belül megalakult Barlangkutató Szakosztály , majd az új független társulatként 1926-ban megalakult Magyar Barlangkutató Társulat titkára . 1920-ban megszervezte a Budapesti Egyetemi Turista Egyesület Barlangkutató Szakosztályát . Megalapította a Barlangkutatás című folyóiratot . Számos jelentős ásatást , barlang feltárást , térképezést vezetett 1957 február 27.-én bekövetkezett haláláig. A Földtani Intézet főgeológusa és a Szent István Akadémia tagja. Nevét a magyarországi barlangkutatás és ősrégészet legnagyobbjai közt tartják számon .

A bükki ősemberkutatásai voltak az első és legismertebb jelentős eredményei . Ezek a kutatások indították el azt a sikersorozatot , amit a hazai barlangi ásatások értek el .

Az 1905-ig talált szépszámú miskolci kőeszköz leleteknek nagy hátrányuk volt , hogy korukat nem lehetett pontosan meghatározni hisz a város területén a földtani rétegeket az idők folyamán az emberi tevékenység alaposan felbolygatta . Herman Ottó ajánlotta a Földtani Intézetnek a Bükk barlangjait , mivel ezek pleisztocén rétegei érintetlenek.

A megbízást az ásatásokra Kadič Ottokár kapta meg , és 1906 őszén kezdte meg munkáját . Első teendője a Szinva-völgy akkor ismert barlangjainak bejárása volt . Közel 20 barlang közül a Kecse-lyuk , Búdös-pest és a Szeleta-barlang tűnt ígéretesnek . November 14.-től 20.-ig próbaásatásokat végzett a három barlangban , egyedül a Szeletában bukkantak a pleisztocénben itt élt ősember nyomára . A barlang előcsarnokába vágott 12x2 méteres és 6.5 m mély kutatóárok pleisztocén rétegeiben rengeteg barlangi medve csont mellett tűzhely nyomára bukkantak .A csontokon található törés és kopás nyomokat emberkéztől valónak tulajdonította Kadič , amit 1907. évi tavaszi Bécsi tanulmányútján a cs. kir. udvari múzeum szakembereivel történt konzultáció után elvetett . A bemutatott faszénnyomok azonban egyértelművé tették , az ősember szeletai előfordulását .

A m. kir. Földtani Intézet Kadič kérésére elrendelte az ásatás folytatását 1000 korona költséggel . 1907 május 15.-től június 30.-ig folytatódott a munka a barlangban . Rendkívül fontosnak tartotta a leletek rétegtani rögzítését , hogy korukat bizonyítani lehessen ezért nagyon gondosan járt el az ásatás során . A barlang előcsarnokában felásandó területet 2x2 méteres négyzetekre osztva rétegenként minden lelet helyét gondosan rögzítve haladtak . A holocén rétegekből cserépedény töredékeket , csiszolt kőeszközöket talált. A pleisztocén rétegekből végre előkerültek a keresett paleolitik kőeszközök, összesen 40 db. !

A talált leletek indokolták az ásatás folytatását , amit október 18.-tól december 3.-ig folytatott . A számos kőeszközön kívül a legfontosabb eredmény a főfolyosó hátsó részén talált pleisztocén kultúrréteg.

Mivel Magyarországon nem volt leletanyag amivel össze lehetett volna hasonlítani ,1908 februárjában az összegyűjtött anyaggal Kadič Ottokár Bécsbe utazott , ott azonban kellemetlen meglepetés érte . Dr. Hugó Obermaier a különösen szépen megmunkált babérlevél hegyek valódiságát kétségbe vonta , ugyanis a kőeszközökről hiányzott a máshonnan előkerült leleteken található "patina", úgy néztek ki , mintha nemrég készítették volna őket . A leletek többségét azonban kétséget kizáróan valódinak ismerte el .

Az ásatásokat 1909 tavaszáig folytatták a Földtani Intézet költségén , ami eddig összesen 4000 koronát tett ki , ekkor az Intézet a kutatást befejezetnek tekintette . Az eddigi munkák során azonban főleg a felső rétegeket kutatták át , ezért megnyerte a Miskolci Múzeum vezetőségét az ásatás anyagi támogatására . Földtani Intézeti hivatalos elfoglaltsága miatt nem tudott folyamatosan a helyszínen tartózkodni , ezért 1909 tavaszán felkérte Hillebrand Jenő antropológust munkatársnak , aki ezt örömmel elvállalta és még ebben az évben részt is vett az ásatásokon .

Mivel meg tudták osztani a munkát , Hillebrandot megbízta , hogy végezzen próbaásatást egy másik ígéretesnek tűnő helyen a Balla-barlangban , ahol nem kis meglepetésre egy gyermek-csontvázat találtak . " Természetesen " a szakma rögtön megkérdőjelezte a lelet korát , sokan csak egy elkóborolt " cigány gyerekek " titulálták . A modern kormeghatározó módszerekkel megvizsgálva a " cigány gyerek " 12 000 évesnek bizonyult .

Az 1910-es évben Hillebrand folytatta a Szeletát , Kadič pedig Kormos Tivadar paleontológussal a Puszkaporosi-kőfülkében kezdte meg az ásatásokat . A hely az egykor a közelben állt puszkaporraktárról kapta nevét . Itt is a bevált módszerrel dolgoztak , ami lehetővé tette a leletek korának egyértelmű meghatározását , és a kőeszköz leletek kutatásán kívül nagy gondot fordítottak arra , hogy meghatározzák a barlang pleisztocén faunáját .

A következő évben a Magyar Nemzeti Múzeum is támogatta anyagilag a Szeleta-barlang kutatását . Az ásatás során elérték a barlang fenekét 12.5 méter mélységben , így már rendelkezésükre állt a barlangi üledék teljes rétegsora.

Meghívták a Tübingiában ülésező nemzetközi paleontológiai kongresszusra , ahol előadást tartott az elért eredményekről . Az augusztus 4.-én tartott előadás meghozta az elismerést , a nagyhírű szakemberek az eddig hamisnak tartott kőeszközök valódiságát elismerték és kiemelték a leletek tudományos fontosságát , az ásatás módszerét pedig mintaszerűnek , példamutatónak nevezték .

1912-ben Kadič kapott a Miskolci Múzeumtól 200 koronát , hogy a Szeletán kívül más barlangokat is kutasson . Kühne Adolf mutatta meg neki a Forrás-völgyben a Kecské-lyuk és a Bűdös-pest barlangtól nem messze fekvő barlangot , amit az egyszerűség kedvéért Forrás-völgyi barlangnak nevezett el . Itt egy 2 méter széles és 12 méter hosszú próbaárkot ásatott , azonban az üledék lazasága miatt a kutatóárok állandóan beomlással fenyegetett ezért , és a csekély

mennyiségű lelet miatt úgy döntött , hogy az ásatást egy későbbi időpontban folytatja , ha meg lesznek a nagyobb munkához a feltételek .Ez azonban csak 1931-ben teljesült .

A régészeti ásatásokon kívül felkereste az akkor Csepegő-kő barlangnak nevezett Anna-mésztufa-barlangot .Ezt a barlangot akkor fedezték fel , amikor a forrás befoglalása érdekében tárót hajtottak a mésztufába , hogy vizet biztosítsanak a hátori vasgyár részére. Két bányamunkással járhatóvá tette a barlangba vezető mesterséges tárót , ugyanis ezen keresztül távozott a meglehetősen bővizű forrás vize , és fel is térképezte a barlangot .

Természetesen folytatta a munkát a Puszkaporosi-kőfülkében és a Szeletában

1913-ban fejeződött be a Szeleta-barlang ásatása . Kadič ugyan szeretne volna folytatni a kutatást , azonban a Földtani Intézet inkább újabb bükki barlangok feltárását támogatta , ez az ásatás ugyanis már igen tetemes összeget emésztett fel , 12 700 koronát .

Az ásatás hatalmas mennyiségű leletanyagot tárt fel , kőeszközök is nagy számban kerültek elő :
"... A Szeleta-barlangban elsődleges fekvőhelyeken gyűjtött paleolitikum 1603 darabból áll . Nyers darabokon, kőmagvakon és érintetlen vagy épen csak használt szilánkokon kívül, amelyeknek száma körülbelül 511-re rúg, 924 megmunkált szilánk, 94 durva és 74 finom babérlevélhegyet találtunk a barlangban. Minden egyes darab, legyen bár meg nem munkált szilánk vagy pompás babérlevél-hegy egyforma gondossággal gyűjtetett, leltározatott, meghatározatott..."

Ezeknek a leleteknek jelentősége nem a nagy számukban van . Egy egyedülálló kultúra bizonyítékai , ami itt fejlődött ki a Bükk-hegység keleti oldalán , függetlenül más kultúráktól , és Szeleta-kultúra néven tartják számon a tudományos életben.

Ebben az évben a Szeleta kultúra újabb lelőhelyein kezdhette meg ásatásait , nevezetesen a Büdös-pestben ,a Kőlyuk barlangjaiban és a Három-küti barlangban .

Érdeklődése nem csak a régészeti leletekkel kecsegtető barlangok vizsgálatára terjedt ki . A varbói úttól nem messze nyílt egy névtelen barlang , amit bejárt és feltérképezett , és Csókási-barlang néven vezette be a barlangkataszterbe .

A Garadna-völgy átvizsgálása közben sort kerített a lillafüredi "Kutya-barlangra" is . A bejárati aknában hágcson leereszkedve bejutott a barlang Nagy-termébe . Még aznap felmérte , és a Szent István-barlang nevet , adta a ma már mindenki számára járhatóvá tett idegenforgalmi barlangnak . Mivel régészeti szempontból nem tartotta érdekesnek itt sem folytatott ásatást .

Az Ómassa közelében fekvő Három-küti barlang három terme közül a legkülsőben 26 négyzetméternyi területen helyenként 5 méter mély próbaásatást végzett . Kétheti munka után egy szépen megmunkált szakócat talált . Úgy tűnik azonban , hogy a barlang ezen a szakócán kívül semmilyen más régészeti szempontból érdekes anyagot nem tartalmazott , hiába végzett benne ásatást 1923-ban Hillebrand , semmit sem talált .

Jelentős eredményt csak a Büdös-pest-barlang kutatása hozott . A bejárati nyílástól 6 méternyire 1.5 m. mélységből egy csaknem teljes , neolit korú női csontvázat ástak elő . A hatalmas mennyiségű üledék miatt a barlang feltárása nagyobb összeget igényelt , ezért a kutatás több szakaszban egészen 1931-ig folytatódott . Nagyon sok kőeszköz került elő a rétegekből és

rengeteg gyártási szilánk . Az itt előkerült pleisztocén leletek a mai napig rengeteg fejtőrést okoztak a régészeknek , hogy milyen módon kapcsolódnak a többi színva-völgyi barlangban talált leletekhez . Szerencsés körülmény volt , hogy a barlangi üledék rétegződése egyértelműen különválaszthatóvá tette a neolitikus korú leleteket a fiatalabb vagy az idősebb korú tárgyaktól . Így összehasonlítással pontosan meg lehetett határozni a többi három barlang holocén leleteinek korát .

Tovább folytak a munkálatok a Puszkaporosi-kőfülkében is , amit ebben az évben csaknem teljesen befejeztek . A barlangból igen gazdag anyagot gyűjtöttek a jégkorszaki faunáról , így nagyon pontosan meg tudták határozni , hogy milyen éghajlati változások történtek a Bükk-hegységben a jégkorszak idején . Igazán szépen kidolgozott kőeszközre csak igen kis számban bukkantak , annál több volt a gyártási hulladék , a lepattintott szilánk . Valószínűleg itt gyártotta eszközeit az ősember az Avas-hegyről bányászott kalcedonból , viszont , talán mert a barlang bejárata észak felé néz , és így nem süt be a nap , nem igazán használta lakhelyül .

Az 1914-es év és az azt követő időszak kutatásaira rányomta bélyegét a háború . Nehezebb volt hozzájutni a szükséges pénzügyi támogatásokhoz , valamint az állam elvonta a szakembereket más kutatásokhoz . Kadičot például 1916-ban megbízták , hogy kutassa át a Gömör-hegység barlangjait iparilag hasznosítható denevér guanó után , ami természetesen csekély eredménnyel járt . Azonban még a nehéz körülmények ellenére sem állt le a kutatás a Bükkben , sikerült olyan támogatókat találni , kik továbbra is a tudományt tartották előbbre valónak a világháború közepette .

1914 -15-ben összesen 7 helyen kutattak , ezek többnyire kis barlangok voltak , az anyagi lehetőségekkel összhangban . 1914 októberében egy hét alatt befejezte a Puszkaporosi-kőfülke kutatását , kiásatta a maradék üledéket is . Ez alkalommal is szép anyaghoz jutottak a környező fauna történetéről és a neolitikumi cserépedény töredékekből . Még ugyan ebben a hónapban három kis lillafüredi barlangot ásatott ki . A rétegek vizsgálata pontosította a völgy geológiai történetéről az ismereteket , a Színva-patak ugyanis néha , ha szintje megemelkedett , befolyt a egyes barlangokba és megzavarta a rétegeket .

Az 1915-ös évet két kisebb barlang kutatásával kezdte . Az egyik , a Színva-szoros alsó bejáratánál 10 méter magasságban nyíló barlang eleve kevés eredményt ígért , ugyanis Káposzta Ignác nevű háromi lakos beleépítette a házat és melléképületeit , és közben alaposan megzavarták a barlangi kitöltést . A másik barlang , a Gulicskai-sziklaüreg sem volt nagy feladat , május 1. és 3. között felmérte és befejezte ásatását .

Az ugyancsak a Színva-szorosban található a Puszkaporosi-barlang , melynek a neves polihisztor halála után a Herman Ottó-barlang nevet adta . Ez a hely sem ígért nagyobb eredményt a másik két barlangnál , tekintettel arra , hogy a bejárata közvetlenül a patak fölött nyílik . Nagy meglepetés volt , hogy az első próbagödör kiásása közben számos kőeszköz és barlangi medve csont került elő . Mivel sem az ősember , sem a barlangi medve nem választotta tanyául a nedves helyeket , ezért csak az képzelhető el , hogy a bár a patak vize többször is elárasztotta a barlangot , az idők során a vízszint többször is lesüllyedt , és a barlang talaja kiszáradt .

A sikeres próbaásatás után rögtön hozzáfogott , hogy jól bevált , igen aprólékos módszerével átkutassa a barlangot . A talált leletek többsége holocén korú volt . A rengeteg cserép töredéken kívül csak kevés kőszerszám került elő . Az állatcsontok közül a feltűnően sok zerge maradvány és egy , a pleisztocénben ritka kőszáli kecske csontjai figyelemreméltóak .

A Herman Ottó-barlang átkutatásával hosszú időre befejezte a Szinva-völgyben újabb barlangok feltárását , viszont rendszeres munkával 1931-ig dolgozott a Búdöspesztben .

A Búdöspeszt ásatásának befejezése után éppen a Forrás-völgy kis barlangjait kutatta , amikor munkatársa felhívta figyelmét a déli Bükk egy ígéretes lelőhelyére .

Kadič az első ásatások óta igyekezett állandó emberekkel dolgoztatni . Így ha a Földtani Intézeti kötelességei elszólították , mindig biztos lehetett benne , hogy az ásatások ugyanolyan gondossággal folynak mintha a helyszínen tartózkodna . Dancza János egri múlakatos volt a munkások vezetője . Ő volt az , aki 1930 novemberében felkereste és felmérte a cserépfalu határában fekvő Subalyuk nevű barlangot . Az anyagot felküldte Kadičnak a Földtani Intézetbe és felkérte az ásatás vezetésére . Sok utánajárással kijárta Heves-megye előljáróinál , hogy inségmunka keretében feláshassa a barlangot, azonban a költségekre kapott 300 pengőt csak 1932 januárjában utalták át részére .

Februárban kezdtek a munkához , ami a Bükkben a legkeményebb tél ideje . A próbaásatás sikere után áprilisban folytatódott a feltárás . Kadič nem lehetett személyesen jelen a helyszínen amikor megtalálták az itt élt neander-völgyi ősember állkapcsát . Rögtön telefonáltak Kadičnak aki minden egyéb munkáját felfüggesztette a Földtani Intézetnél , és személyesen vette át a munka irányítását .

A barlangi kitöltés igen megnehezítette a munkát . A mennyezetről lehullott nagy kőtömbök és a mésztufától kötött agyagos kötőrmelék eltávolítása közben elkerülhetetlen volt a leletek sérülése . A barlang hátsó részén egy helyen a kitöltés annyi állati csontot tartalmazott , hogy fél méter vastag önálló réteget alkotott . A kemény agyagos csontbreccsából nem volt könnyű egyenként kiszabadítani a leleteket . Azóta sokan bírálták az ásatást , hogy nem elég óvatosan és aprólékosan folyt , és sérülten kerültek elő a leletek , de hát hogy is lehetek volna óvatosabbak , ha több esetben csak robbantással lehetett eltávolítani a hatalmas sziklatömböket .

Az agyagból két ősember maradványa került elő , egy idősebb nőé és egy hat év körüli gyereké . A Földtani Intézet az embercsontokat Bartucz Lajos dr. egyetemi magántanárnak adta át tudományos feldolgozásra .

Sokan kétségbe vonták Kadič állítását , hogy az ősemberek nem voltak eltemetve , hivatkozva a külföldön talált "rituális" neander-völgyi temetkezésekre . Kadič arra alapozta véleményét , hogy a Subalyukban az emberi maradványok fölötti rétegek háborítatlanok voltak , és sok csonton régi sérülések nyomai látszottak , amit a fentről lehullott kövek okoztak .

Újabbán ismét az az elfogadott vélemény , hogy a neander-völgyi ősemberek csak ritkán temették el halottaikat . Miért tették volna pont egy ilyen nehezen ásható talajban .

Rengeteg mousteri típusú kőeszköz és hatalmas mennyiségű állatcsont került elő . Az állatmaradványok között meglepően sok volt a kőszáli kecske csont , valószínűleg ez volt az ősemberek fő zsákmányállata .

Az itt talált leletanyagot , többévi tudományos feldolgozás után , amit kilenc szakemberrel együtt végzett , 1938-ban adták ki 320 oldalnyi terjedelemben .

A Subalyuk , akkori nevén Mussolini-barlang ásatása idején még három másik környékbeli barlangot is átkutatott .

Ezek közül a legnagyobb eredményt a Kecskés-gályai-barlang hozta . Itt a subalyuki kultúrától némiképp eltérő kőeszközöket és , a kőszáli kecske kivételével , hasonló állatvilág csontjait találták . A másik két barlang feltárása csak szerényebb eredményt hozott . A Farkaskői-kőfülkéből csak pár darab durván megmunkált eszköz , a Kúthegyi-sziklaüregből semmi sem került elő .

A következő évben is a déli Bükk barlangjaiban kutatott a subalyuki ember táborhelyei után . A Szarvaskőtől nem messze fekvő Berva-hegy barlangjait , Felsőtárkány környékén a Mész-völgy üregeit és a Lök-völgyi-barlangot vizsgálta át , ahol a szeleta kultúra nyomaira bukkant

A második világháború alatt egészen 1944-ig 15 barlangban folytatott feltárást a Bükkben , hogy rétegtani vizsgálatokkal pontos képet kapjon a hegység őstörténetéről . A legnagyobb siker a Kőlyukhoz fűződik . Kutatóárok ásása közben bejutottak a barlang belső hatalmas termébe , és ott meglepetésükre az eddig lezárt üregben egy nagy kiásott gödröt találtak , és a kiásott agyagban barlangimedve csontok hevertek . Sajnos a világháború eseményei miatt az ígéretes ásatást abba kellett hagyniuk . Csak 1950-ben tudott ismét munkához látni , az akkor már hetvennégy éves tudós .

Sikerült teljesen befejezni az ásatást . Ez volt az utolsó terepmunkája . A politikai viszonyok és magas kora megakadályozták , hogy élete hátralevő éveiben folytassa a számára oly kedves barlangok kutatását .

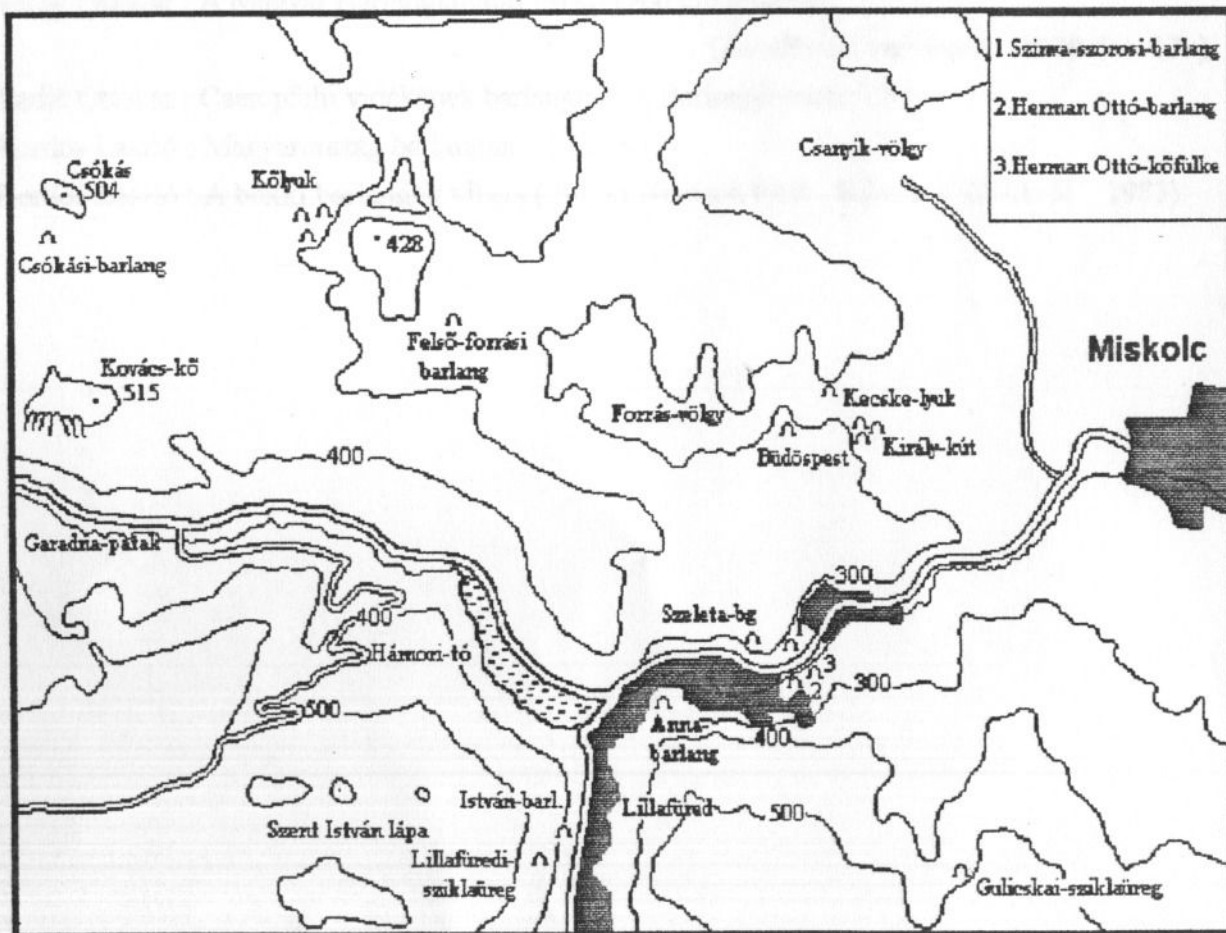
Negyven éve 1957 február 27.-én halt meg a magyarországi barlangkutatás atyjaként tisztelt tudós és kutató .

Kadič Ottokár Bükkben végzett régészeti és őslénytani ásatásai időrendben:

1906	Kecske-lyuk Büdös-pest Szeleta-barlang Kőlyuk	
1907	Szeleta-barlang	
1908	Szeleta-barlang	
1909	Szeleta-barlang	Kadič—Hillebrand
1910	Puskaporosi-kőfülke	
1911	Szeleta-barlang	Kadič—Hillebrand
1912	Szeleta-barlang Puskaporosi-kőfülke Forrás-völgyi-barlang	
1913	Szeleta-barlang Puskaporosi-kőfülke Büdös-pest Kőlyuk Három-kúti-barlang	
1914	Puskaporosi-kőfülke Lillafüredi-sziklaodú Lillafüredi-sziklaüreg Szent István-sziklaüreg	
1915	Gulicskai-sziklaüreg Herman Otto-barlang Herman Otto-kőfülke Szinva-szoros-barlang	
1916	Büdös-pest	
1922	Büdös-pest	Kadič—Véghelyi—Maier
1925	Büdös-pest	Kadič—Bogsch—Wagner
1926	Büdöspest Kecske-lyuk	Kadič—Kretzoi Kadič—Bogsch
1929	Istállós-kői-barlang Körös-barlang Cserepes-kői-sziklaodú	
1930	Büdös-pest	
1931	Büdös-pest Forrás-völgyi-barlang Bácsó-kerti-sziklaüreg	
1932	Suba-lyuk Zsendice-barlang	Dancza J—Kadič
1933	Berva-barlang Berva-völgyi-sziklaüreg Mész-völgyi-sziklaodú Mész-völgyi-kőfülke Mész-völgyi-kisfülke Mész-völgyi-átjáró Mész-völgyi III. sziklaüreg Tarkányi-barlang Lök-völgyi-barlang	

1934	Pes-kő-barlang	
1939	Pes-kő-barlang	
1940	Pes-kő-barlang	
1941	Tamás-kői-átjáró	
	• Ölyves-kői-rókalyuk	
	Körös-barlang	
1942	Sólyom-küti-sziklaüreg (Vidróczky-barlang)	
	Heteméri-rókalyuk	
	Buzgó-kői-sziklaüreg	
	Ódvas-kői-sziklaüreg	
	Köves-váradi-sziklaüreg	Mottl—Kadič
	Köves-váradi-sziklaodú	Mottl—Kadič
	Köves-váradi II. sziklaüreg	Mottl—Kadič
	Köves-váradi IV. sziklaüreg	Mottl—Kadič
	Köves-váradi-kőfülke	Mottl—Kadič
	Tar-kői-kőfülke	
1943	Heteméri-rókalyuk	
1944	Kőlyuk	
1950	Kőlyuk	Kadič—Klein

A szinva-völgyi barlangok :



Felhasznált irodalom :

- Kadič Ottokár : A Szeleta-barlang kutatásának eredményei (Magyar kir. Földtani Intézet évkönyve XXII. kötet 4. füzet)
- Kadič Ottokár , Kormos Tivadar:
A hátori Puszkaporos és Faunája Borsodmegyében (M. kir.FöldtaniIntézet évkönyve XIX.kötet 3. füzet)
- Kadič Ottokár : A jégkor embere Magyarországon (Magyar kir. Földtani Intézet évkönyve XXX. kötet 1. füzet)
- Kadič Ottokár : Jelentés a Barlangkutató Bizottságnak 1912. évi működéséről (Barlangkutató folyóirat 1912)
- Kadič Ottokár : Az 1913. évben végzett barlangkutatásaim eredményei. (Barlangkutató folyóirat 1913)
- Kadič Ottokár : Ujabb adatok a hátori barlangok ismeretéhez. (Barlangkutató 1915)
- Kadič Ottokár : A Herman Ottó-barlang Hámor község határában. (Barlangkutató 1915)
- Kadič Ottokár : A Budaörsben 1916. évben végzett ásatás eredményei. (Barlangkutató 1916)
- Kadič Ottokár : A Magyar Barlangkutató ősrégészeti eredményei
(Akadémiai székfoglaló 1929 dec. 13.)
- Kadič Ottokár : Cserépfalu vidékének barlangjai . (Barlangkutató 1940)
- Kordos László : Magyarország barlangjai (1984)
- Kordos László : A bükk barlangok világa (Bükk Nemzeti Park . Kilátás a Kövekről 1983)